

Sygn. akt IV CSK 141/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku M. G.
przy uczestnictwie M. G. i Miasta S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie w skardze kasacyjnej dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniesiono występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi. Istotne zagadnienie prawne ma dotyczyć tego, czy do czasu potrzebnego do zasiedzenia jak właściciel należy doliczyć czas posiadania jak użytkownik wieczysty. Kwestia ta nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi do rozpoznania z dwóch powodów. Po pierwsze, jej

rozstrzyganie nie ma wpływu na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy - wydaje się bowiem, że do zasiedzenia nie doszło, ponieważ wnioskodawczyni nie tylko nie udowodniła wymaganego posiadania samoistnego jak właściciel, ale z analizy sprawy wynika, że była posiadaczem zależnym. Po drugie, problem ten został już rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2008 r., III CZP 68/08 (OSNC 2009, nr 7-8, poz. 109). Ponadto skarga nie jest oczywiście uzasadniona, nie doszło bowiem w sposób oczywisty do naruszenia art. 10 ustawy o zm. k.c. z 28 lipca 1990 r., bo to interpretacja proponowana przez skarżącą, jakoby norma wynikająca z tego przepisu miała *de facto* zrównywać wszelkie postaci władztwa nad rzeczą z perspektywy zasiedzenia, w kontekście tej sprawy, byłaby wyjątkowo kontrowersyjna.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.